

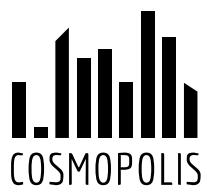

Jeden dům,
dvě rodiny, tři těla

Brilantní,
temné,
znepokojivé.
B. A. PARIS

RODINA Z PODKROVÍ

LISA JEWELLOVÁ

Jeden dům,
dvě rodiny, **tři** těla

RODINA Z PODKROVÍ

LISA JEWELLOVÁ

Přeložil Milan Lžička

Copyright © 2019 by Lisa Jewell
All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Milan Lžička, 2021
Cover Photo © Wierzchu / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-1347-7

Tuto knihu s láskou a vděčností věnuju svým čtenářům

Tvrdit, že než přišli, zažíval jsem normální dětství, by bylo nepřesné. Normální nebylo ani zdaleka, ale připadalo mi takové, protože jsem nic jiného nepoznal. Až teď s odstupem desítek let si uvědomuju, jak bylo divné.

Když přišli, bylo mi necelých jedenáct a sestře devět.

Žili s námi přes pět let a všechno jejich vinou nesmírně potemnělo. Sestřička i já jsme se museli naučit přežít.

A když mi bylo šestnáct a sestře čtrnáct, narodila se malá.

I

1

Libby zvedne z rohožky dopis. Obrací ho v ruce. Působí velice formálně; obálka má krémovou barvu, je z kvalitního materiálu a skoro se zdá, jako by byla vystlaná hedvábným papírem. Na razítku odesílatele stojí „Advokátní kancelář Smithkin, Rudd & Royle, Chelsea Manor Street SW3“.

Odnese si psaní do kuchyně, položí ho na stůl a mezitím nalije vodu do konvice a do hrnku hodí pytlík čaje. Libby tuší, co se v obálce skrývá. Minulý měsíc jí bylo pětadvacet. Podvědomě už tu obálku čekala. Když teď ale konečně přišla, neví, jestli ji dokáže otevřít.

Zvedne telefon a zavolá matce.

„Mami,“ řekne. „Tak už přišel. Ten dopis od správců.“

Na opačném konci linky je ticho. Představí si matku v její kuchyni o půldruhé tisíce kilometrů dál v Dénii: zářivě bílá linka, žlutozelené barevně sladěné kuchyňské potřeby, posuvné prosklené dveře vedoucí na terásku s výhledem na Středozemní moře v dáli, u ucha telefon v křišťálem zdobeném obalu, jemuž říká můj *šperk*.

„Aha,“ odpoví máti. „Dobře. Páni. Už jsi ho otevřela?“

„Ne. Ještě ne. Nejdřív si na to udělám čaj.“

„Dobře,“ zopakuje a pak se zeptá: „Mám zůstat na drátě? Až ho budeš otvírat?“

„Jo,“ přisvědčí Libby. „Buď tak hodná.“

Připadá si mírně rozrušená, což se jí občas stává v práci, když se má zvednout a udělat obchodní prezentaci, jako kdyby vypila silné kafe. Vytáhne čajový pytlík z hrnku a posadí se. Prsty pohladí růžek obálky a nadechne se.

„Tak jo,“ řekne matce, „jdu na to. Udělám to teď hned.“

Máma ví, co je uvnitř. Nebo to aspoň tuší, i když jí nikdy nebylo formálně sděleno, co je obsahem fondu. Jak vždycky říkávala, možná ho tvoří čajová konvice a desetilibrová bankovka.

Libby si odkašle a prstem vklouzne pod chlopeň. Vytáhne list tlustého krémového papíru a rychle ho přelétne očima:

Slečně Libby Louise Jonesové

*Jakožto správce svěřenského fondu Henryho a Martiny
Lambových, založeného 12. července 1977, navrhuji převést
na Vás majetek uvedený v příloze...*

Libby odloží průvodní dopis a vytáhne doprovodnou dokumentaci.

„Tak co?“ zeptá se nedočkavě matka.

„Ještě to čtu,“ odpoví.

Skáče pohledem po řádcích, až jí padne zrak na název jisté nemovitosti. Cheyne Walk 16, SW3. V tomhle domě zřejmě žili její biologičtí rodiče, než umřeli. Ví, že stával v Chelsea. Ví, že byl velký. Myslela, že už je dávno pryč. Zabedněný. Prodaný. Když si uvědomí, co se právě dočetla, zatají se jí dech.

„Uf,“ hlesne.

„Co?“

„Vypadá to, že... Ne, to není možné.“

„Co?!“

„Ten barák. Odkázali mi ten barák.“

„Ten v Chelsea?“

„Ano,“ přitaká.

„Celý barák?“

„Asi jo.“ V průvodním dopise se píše něco o tom, že se v příslušné lhůtě nepřihlásil nikdo z dalších obmyšlených. Nedomluže to všechno vstřebat.

„Prokristapána. Vždyť ten musí mít hodnotu tak...“

Libby se prudce nadechne a obrátí oči ke stropu. „To musí být omyl,“ hlesne. „Nejspíš se stala chyba.“

„Tak zajdi do té advokátní kanceláře,“ odtuší máti. „Zavolej tam. Domluv si schůzku. Ověř si, jestli to není chyba.“

„Ale co když není? Co když je to pravda?“

„V tom případě, andílkou můj,“ řekne její máma a Libby i na tu dálku slyší, jak se do telefonu usmívá, „z tebe bude pořádně bohatá ženská.“

Libby hovor ukončí a rozhlíží se po kuchyni. Ještě před pěti minutami si jinou kuchyni než tuhle nemohla dovolit, nemohla si koupit jiný byt než tenhle v tiché ulici řadových domků tady v zapadlém St Albans. Vybavuje si byty a domy, které zahlédla při svých pátráních na internetu, i to, jak se jí zatajil dech po každé, když spatřila ideální místo k bydlení: terasa na výsluní, kuchyně s jídelnou, pět minut pěšky na nádraží, klenuté starobylé vitrážové okno, pohled na katedrální zvony v dáli za travnatým prostranstvím, jenže pak uviděla cenu a pomyslela si, jak mohla být tak hloupá a myslet si, že by jí někdy takový bejvák mohl patřit.

Nakonec se ve všech směrech uskromnila a našla si bydlení, odkud to bude mít blízko do práce a ne moc daleko na nádra-

ží. Když překračovala práh, instinkt jí nic nenašeptával a ani srdce se jí při prohlídce s realitním agentem nerozbušilo. Vytvořila si tam ale domov, na který může být pyšná, pečlivě si vybírala to nejlepší, co nabízí obchod TK Maxx, a tak je teď ve své mizerně přebudované, maličko nepraktické garsonce šťastná. Koupila si ji, zvelebila si ji. Je její.

Momentálně se ale zdá, že se stala majitelkou domu v nejlepší ulici v Chelsea, a najednou její byt připomíná absurdní žert, stejně jako všechno ostatní, co pro ni ještě před pěti minutami bylo důležité – každoroční zvýšení platu o 1500 liber, které jí právě slíbili v zaměstnání, víkendová dámská jízda příští měsíc v Barceloně, na niž si půl roku šetřila, oční stíny Mac, které si minulý týden za to zvýšení platu „dopřála“ jako odměnu – to lehké rozechvění z představy, že svůj přísně dodržovaný každoměsíční rozpočet překročí jen pro jednu nádhernou, voňavou chvilku v obchodáku House of Fraser, ten pocit, že se jí taštička s nápisem MAC beztlíže pohupuje v ruce, mrazení z toho, jak to malé černé pouzdro vkládá do své kosmetické kabelky, z pomyslení, že jí ty stíny patří, že se jimi vlastně může v Barceloně nalíčit a taky si na sebe vzít šaty, které jí máma koupila k Vánocům, ty od značky French Connection s krajkou, po nichž léta prahla. Ještě před pěti minutami byly radosti jejího života drobné, očekávané, vytoužené, pracně vydřené i bezvýznamné prkotiny, na které si dlouho šetřila a které v řádu věcí nic neznamenal, ztraktivňovaly ovšem fádni fasádu jejího života natolik, aby jí stálo za to vyhrabat se každé ráno z postele a vydat se do práce, která ji sice bavila, ale nijak ji nezbožňovala.

A teď má dům v Chelsea a život se jí obrátil úplně vzhůru nohama.

Strčí dopis zpátky do drahé obálky a dopije čaj.

2

Nad Azurovým pobřežím se stahují mračna; na obzoru kvasí temně fialová bouře a ztěžka doléhá na temeno Lucyiny hlavy. Jednou rukou si podepře lebku, druhou uchopí dceřin prázdný talíř a položí ho na zem, aby z něj pes slízal zbytky šťávy a drobků z kuřete.

„Marco,“ pobídne syna, „dojez to.“

„Nemám hlad,“ zní odpověď.

Lucy cítí, jak jí ve spáncích tepe a pulzuje hněv. Bouřka se přibližuje; cítí, jak se vlhkostí ochlazuje horký vzduch. „Tak dost,“ zavelí úsečně a má co dělat, aby se nerozkřičela. „Nic jiného už dneska k jídlu nebude. Nic dalšího už ti nekoupím. Ani ň. A ne že budeš před spaním fňukat, jak ti kručí v břiše. To už bude pozdě. Dojez to. Prosím tě.“

Marco útrpně zakrouť hlavou a zakrojí do kuřecího řízku. Lucy se mu dívá na temeno hlavy, na husté kaštanové vlasy vyrůstající z dvojitého víru. Zkouší se rozpomenout, kdy naposledy si všichni myli hlavy, a nedaří se jí to.

Stella se zeptá: „Mami, můžu dostat moučník?“

Lucy se na ni zadívá. Stelle je pět a je to ta nejlepší chyba, jíž se Lucy kdy dopustila. Měla by odmítnout; když je na Marca tak tvrdá, na jeho sestřičku by neměla být přehnaně měkká. Jenže Stella je moc hodná, poslouchá a vůbec nezlobí. Jak by jí mohla odepřít něco na zub?

„Pokud Marco dojí ten řízek,“ prohlásí klidně, „můžeme si dát dohromady zmrzlinu.“

To je vůči Stelle jasně nefér, protože svoje kuře zhltna už před deseti minutami, tak proč by měla čekat, až dojí i bratr? Jenže Stella ještě nemá vyvinutý smysl pro spravedlnost, a tak jen přikývne a prohodí: „Jez rychle, Marco!“

Když Marco dojí, vezme mu Lucy talíř a položí ho na chodník psovi. Přichází zmrzlina. Tvoří ji tři různé příchutě ve skleněné misce s přelivem z horké čokolády, drcenými pralinkami a palmou z růžové fólie na špejli.

Lucy znova začne třesit hlava, a tak se zadívá k obzoru. Musejí se někam schovat, a to brzo. Požádá o účet, položí na talířek svou kartu, do čtečky vyťuká PIN a zatají dech, jelikož ví, že teď už na účtu nezbyly žádné peníze, že už nikde nezbyly žádné peníze.

Čeká, než Stella vylíže skleněnou miskou, pak psovi odváže vodítko od nohy stolu a posbírá jejich tašky – dvě dá Marcovi, jednu Stelle.

„Kam půjdeme?“ zeptá se Marco.

V hnědých očích má vážný pohled, zračí se mu v něm obavy.

Lucy si povzdechne. Zadívá se ulicí k starému městu Nice a pak na druhou stranu k oceánu. Mrkne se dokonce i na psa, jako by snad mohl něco šikovného navrhnout. Dychtivě si ji prohlíží, jestli se nevytasí s dalším talířem k vylízení. Existuje jediné místo, kam můžou jít, to poslední, kde by si přála být. Přesto vyloudí úsměv.

„Už vím,“ řekne, „půjdeme k mémé!“

Marco si povzdechne. Stella se tváří nejistě. Oba si pamatují, jaké to bylo, když u Stelliny babičky pobývali posledně. Samia kdysi v Alžírsku bývala filmovou hvězdou. Teď je jí sedm-

desát, na jedno oko nevidí a žije v ošuntělém bytě v sedmém patře věžáku na sídlišti l'Ariane s dospělou invalidní dcerou. Manžel jí umřel, když jí bylo teprve pětapadesát, a jediný syn, Stellin táta, před třemi lety zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Samia je vzteklá a nevlídná, a to zcela právem. Má ale střechu a podlahu, má polštáře a tekoucí vodu. Momentálně má všechno, co Lucy svým dětem poskytnout nemůže.

„Jenom na jednu noc,“ řekne jim. „Jenom pro dnešek a zítra to nějak vymyslím. Slibuju.“

Na Samiino sídliště dorazí, právě když se rozprší, o rozpálený chodník se tříští droboučké vodní bombičky. V posprejovaném výtahu cestou do sedmého patra Lucy ucítí, jak páchnou: vlhký odér nepraného oblečení, mastných vlasů, prochozených tenisek. Obzvláště odporně smrdí pes se svým kožichem hustých nepoddajných chlupů.

„Nejde to,“ prohlásí Samia u dveří bytu a zatarasí jim vstup. „Zkrátka to nejde. Mazie je nemocná. Dneska tady musí přespát pečovatelka. Nemáme místo. Prostě nemáme místo.“

Nad hlavami jim zaduní hrom. Obloha za nimi zářivě zbledlá. Z nebe se snášejí provazce deště. Lucy se na Samiu zoufale dívá. „Nemáme kam jít,“ prohlásí.

„Vím,“ opáčí žena. „Vím to. Můžu k sobě vzít Stellu. Ale ty s klukem a se psem máte smůlu. Budete se muset vrtnout někde jinde.“

Lucy cítí, jak se jí Stella tiskne k noze, drobné tělíčko se jí chvěje obavami. „Chci zůstat s tebou,“ pošeptá mámě. „Nechci být bez tebe.“

Lucy se sehne a vezme Stellu za ruce. Dívka má po tátovi zelené oči, tmavé vlásky protkané oříškově-plavými proužky a tvářičku díky dlouhému horkému létu opálenou do hněda.

Je to krásné dítě; lidi občas na ulici Lucy zastavují a s lehkým úžasem jí to říkají.

„Beruško,“ odpoví. „Budeš tady v suchu. Můžeš se osprchovat; mémé ti přečte pohádku...“

Samia přikyvuje. „Přečtu ti tu, co máš ze všech nejradši,“ přitaká, „o měsíčku.“

Stella se ještě urputněji přimkne k mámě. Lucy cítí, že ztrácí trpělivost. Dala by cokoli, kdyby se mohla vyspat u mémé v posteli, poslouchat pohádku o měsíčku, vysprchovat se a vklouznout do čistého pyžama.

„Jenom jednu noc, beruško. Hned ráno si pro tebe přijdu. Ano?“

Na rameni cítí, jak Stella přikyvuje, jak popotahuje a zadržuje slzičky. „Dobře, mami,“ pípne holčička a Lucy ji postrčí do Samiina bytu, než si to jedna z nich stačí rozmyslet. Zůstane tak jenom s Marcem a se psem – s karimatkami stočenými na zádech odcházejí do lžáku, do houstnoucí noci, byť nemají kam jít.

Chvíli se schovávají pod nadjezdem. Neustálý svistot pneumatik aut na horkém vlhkém asfaltu je ohlušující. Prší a prší.

Marco drží v náručí psa a tiskne mu obličej k hřbetu.

Podívá se na Lucy. „Proč náš život stojí úplně za pendrek?“ zeptá se.

„Však víš proč,“ odsekne mu.

„Ale proč s tím nemůžeš něco udělat?“

„Snažím se,“ ona na to.

„Ne, nesnažíš. Táhneš nás ke dnu.“

„Snažím se,“ sykne a našťvaně se na něj podívá. „Každou minutu, každý den.“

Střelí po ní pochybovačným pohledem. Je až moc chytrý a zná ji až moc dobře. Lucy si povzdechne. „Zítřka si zajdu pro housle. Můžu zase začít vydělávat.“

„A jak zaplatíš za opravu?“ přimhouří na ni oči.

„Nějak už to vymyslím.“

„Jak?“

„Nevím, stačí? Nevím. Něco se namane. Jako vždycky.“

Pak se od syna odvrátí a zadívá se na souběžné dráhy čelních reflektorů, které ji ozařují. Nad hlavou jim jak výstřel z děla zaduní hrom, nebe se opět rozsvítí a déšť ještě zhoustne, pokud to vůbec jde. Z vnější kapsy batohu vytáhne otlučený mobil a zapne ho. Spatří, že zbývá osm procent baterie, a tak ho chce znova vypnout, když si všimne, že jí telefon poslal připomínku z kalendáře. Visí tam už celé týdny, nedokáže se ale přimět, aby ji smazala.

Její obsah je prostý: *Malé je 25.*

3

Stejně jako otec se jmenuju Henry. Tahle duplicita občas mívala za následek zmatky, ale jelikož máti říkala otci *miláčku*, sestra *táto* a v podstatě všichni ostatní *pane Lambe*, případně mu vykali, nějak jsme to zvládli.

Můj otec byl jediným dědicem jmění po svém otci, vyhraněho na automatech. Dědečka jsem nikdy nepoznal, byl už hodně starý, když se táta narodil, pocházel z Blackpoolu a jmenoval se Harry. Otec nikdy v životě nepracoval, jenom se založenýma rukama čekal, až Harry umře a on zbohatne.

Náš dům na Cheyne Walk v Chelsea koupil ve stejný den, kdy mu peníze připadly. Už když Harry umíral, začal se poohlížet po různých domech, tenhle měl několik týdnů v merku a bál se, aby na něj někdo jiný nedal nabídku dřív, než se dostane ke svému dědictví.

Když dům koupil, byl dočista prázdný, a tak vynaložil roky času a tisíce liber, aby ho zaplnil *objekty*, jak jim říkal: losími hlavami shlížejícími z obkládaných stěn, zkříženými loveckými meči zavěšenými nade dveřmi, mahagonovými trůny se zdobnými opěradly, hodovním stolem s rýhami a červotočnami ve středověkém stylu pro šestnáct lidí, vitrínkami s vystavenými pistolemi a býkovci, šestimetrovou tapisérií, zlověstnými olejomalbami cizích předků, bezpočtem v kůži vázaných knih se zlatou ořízkou, které nikdy nikdo nečetl, a dokonce dělem

v životní velikosti na předzahrádce. V našem domě nebyla jediná pohodlná židle ani útulný koutek. Všechno jen samé dřevo, kůže, kov a sklo. Všechno bylo tvrdé. Zvláště můj otec.

Ve sklepe zvedal činky a popíjel Guinness ze svého soukromého sudu ve svém soukromém baru. Nosil ručně šité obleky za 800 liber z Mayfairu, do nichž se mu sotva vešly svaly a tělesná hmota. Vlasy měl v barvě starých pencí a k tomu hrubé dlaně s výraznými rudými klouby. Jezdával v jaguaru. Hrával golf, i když ho nesnášel, protože nebyl stavěný na to, aby se oháněl golfovou holí; byl až moc hřmotný, neohebný. O víkendech jezdával na lov; v sobotu ráno zmizel v upnutém tvídovém saku a s kufrem plným pušek a domů se vracíval v neděli večer s párkem hřivnáčů v chladicím boxu. Jednou, když mi bylo asi pět, si přivezl anglického buldočka, jehož koupil od nějakého člověka na ulici za úplně nové padesátilibrovky, které nosil srolované v kapse saka. Prý mu připomínal jeho samého. Když se ale psisko vykadilo na starožitný koberec, zbavil se ho.

Matka bývala výjimečná krasavice.

To nejsou moje slova, nýbrž otcova.

Naše máma je výjimečná krasavice.

Byla napůl Němka a napůl Turkyně. Jmenovala se Martina. Byla o dvanáct let mladší než otec a v té době – ještě než přišli oni – bývala ikonou stylu. To si nasadila tmavé sluneční brýle a vyrazila na Sloane Street, kde utrácela tátovy peníze za barevné hedvábné šátky, rtěnky ve zlatých pouzdrech a výrazné francouzské voňavky. Občas ji přitom fotografovali se spoustou tašek na zápěstích a pak se objevovala v nóbl novinách. Psalo se o ní jako o celebritě. Tou ovšem ve skutečnosti nebyla. Chodila na okázalé večírky a nosila nádherné šaty, ale doma to byla prostě naše máma. Ne sice ta nejlepší, ale ani nejhorší

a v tom našem obrovském chlapském, mačetami zdobeném sídle v Chelsea rozhodně ztělesňovala relativně něžnější stránku.

Svého času mívala asi rok práci, seznamovala významné lidi ze světa módy. Tak jsem to aspoň vnímal. V kabelce nosila malé stříbrné vizitky se slovy „Martina Lambová a spol.“ vyvedenými zářivě růžovým písmem. Měla kancelář na King's Road, světlou podkrovní místnost nad obchodem, kde trůnil skleněný stůl, kožené židle a dálnopis, věšáky s oblečením v průhledném plastu, váza s bílými liliemi na podstavci. Když bylo ve škole volno, brávala mě i mou sestru s sebou do práce, z hromady archů v bedně nám dávala úhledné štůsky vábivě bělostného papíru a k tomu spoustu barevných fixů. Občas zazvonil telefon a máma vždycky řekla: „Dobrý den, Martina Lambová a spol.“ Někdy taky bylo potřeba pustit dovnitř buzčákem návštěvu – se sestrou jsme se vždycky hádali, na kom je řada a kdo zmáčkne tlačítko. Navštěvovaly ji uječené vyhublé ženy, které se chtěly bavit jenom o módě a slavných lidech. Žádné společníky máma neměla, na všechno byla sama, jen tu a tam jí na praxi vypomáhala nějaká vykulená adolescentka. Nevím, co se s tím vším stalo. Víím jen, že ta podkrovní kancelář zmizela, i ty stříbrné vizitky zmizely a z mámy se zase stala žena v domácnosti.

Se sestrou jsme chodili do školy v Knightsbridge – možná do té nejdražší v Londýně. Tehdy se otec vůbec nebál utrácet. Utrácel náramně rád. Čím víc, tím líp. Uniformy jsme měli hnědé jako hovno a žluté jako žluč a kluci nosili pumpky. Než jsem vyrostl natolik, že už bych se v tomhle úboru cítil trapně, neměl už otec naštěstí na školné ani na manšestrové pumpky z oddělení školních uniforem v obchodním domě Harrods.

Všechno se odehrálo tak pomalu, a přece mimořádně rychle, ta proměna rodičů, našeho domova, našich životů po jejich příchodu. Ale toho prvního večera, kdy u nás na zápraží stanula Birdie se dvěma velkými kufry a kočkou v proutěné bedýnce, jsme nemohli tušit, jaký bude mít její přítomnost dopad, jaké lidi nám přivede do života, že to všechno skončí, jak to skončilo.

Mysleli jsme, že k nám přijela jenom na víkend.

4

Libby slyší šepot každyčkého okamžiku, který tahle místnost zažila, cítí každý dech každého člověka, který kdy seděl tam, kde sedí ona.

„Sedmnáct set devadesát devět,“ odpověděl jí prve na otázku pan Royle. „Jedna z nejstarších advokátních praxí v hlavním městě.“

Pan Royle se teď na ni dívá přes nablýskanou desku svého stolu. S úsměvem na rtech řekne: „Dobrá, dobrá, dobrá. Tohle je opravdu pořádný dárek k narozeninám, vidíte?“

Libby se nervózně pousměje. „Stále si nejsem jistá, jestli je to vážně pravda,“ opáčí. „Pořád čekám, až mi někdo řekne, že je to celé jeden hloupý vtip.“

Její slova – *jeden hloupý vtip* – působí v tom ctihodném, starobylém prostředí nepatřičně. Lituje, že nepoužila jiný obrat. Panu Royleovi to ale očividně nevadí. Stále s úsměvem na rtech se předkloní a podá Libby tlustý štos lejster.

„O vtip rozhodně nejde, to vás mohu ujistit, slečno Jonesová. Tady,“ řekne a z hromádky papírů cosi vytáhne. „Nebyl jsem si jistý, jestli vám to mám předat právě teď. Možná jsem vám to měl raději poslat. Spolu s tím dopisem. Nevím – celé je to tak choulostivé. Bylo to ve fasciklu a já si to nechal stranou pro případ, že by to působilo nevhodně. Asi je to ale takhle správně. Tady to je. Nevím, kolik vám toho adoptivní rodiče

pověděli o vaší biologické rodině. Patrně byste si ale měla vše v klidu přechíst.“

Libby rozevře výstřížek z novin a položí si ho na stůl před sebe.

Celebrita a manžel spáchali společnou sebevraždu Pohřešují se nezletilí, našlo se živé dítě

Na základě hlášení o možné trojnásobné sebevraždě vnikla policie včera kolem poledne do domu někdejší celebrity Martiny Lambové a jejího manžela Henryho v Chelsea, načež na podlaze kuchyně objevila bezvládná těla obou manželů. Kromě nich ležel uvnitř ještě třetí zesnulý, jehož teprve bude nutno identifikovat. V pokoji v prvním patře se našlo malé dítě, zhruba desetiměsíční holčička, která byla ihned umístěna do náhradní péče a údajně se těší dobrému zdraví. Sousedé si všimli, že v posledních letech bydlelo v domě množství dětí, a objevují se zprávy i o dalších dospělých žijících na této adrese, ovšem stopy po případných dalších nájemnicích policie nenašla.

Příčina smrti je zatím nejasná, první otestované vzorky krve ale naznačují, že se možná celá trojice úmyslně otráвила.

Henry Lamb (48) byl jediným dědicem majetku po svém otci Harrym Lambovi z Blackpoolu v hrabství Lancashire. V posledních letech měl podlomené zdraví a údajně byl upoután na invalidní vozík.

Policie vyhlásila celostátní pátrání po synovi a dceři zesnulých manželů, jimž by mělo být kolem čtrnácti až šestnácti let. Pokud má někdo o místě pobytu obou dětí jakékoli informace, ať se co nejdříve obrátí na Metropolitní policii. Stejně tak se policie nesmírně zajímá i o každého, kdo třeba v posledních letech po nějakou dobu bydlel s rodinou v domě.

Upřeně se na pana Royla zadívá. „Takže to...? To nalezené dítě jsem já?“

Muž přikývne. V očích se mu zračí nelíčený smutek. „Ano,“ přisvědčí. „Nesmírně tragický příběh, že? A obrovská záhada. Myslím ty děti. I ony jsou dědici domu, nikdo z nich se ale nepřihlásil. Můžu se proto jen domýšlet, že jsou... no nic.“ Předkloní se, přidrží si kravatu a bolestně se pousměje. „Mohu vám nabídnout pero?“

Nakloní k ní dřevěný stojánek s očividně drahými propiskami a ona si jednu vezme. Na pouzdru je zlatým písmem vyvedený název firmy.

Libby se na pero chvíli prázdně dívá.

Bratr.

Sestra.

Společná sebevražda.

Zlehounka zavrtí hlavou, pak si odkašle a řekne: „Děkuji vám.“

V prstech pevně sevře tvrdé pero. Už si skoro nepamatuje, jak má vypadat její podpis. K okrajům stránek, které má podepsat, jsou přilípnuté umělohmotné šipečky, jež ji navádějí patřičným směrem. Zvuk pera na papíru je skoro k nesnesení. Pan Royle jen dobromyslně přihlíží; o kousek posune po stole svůj šálek s čajem a pak ho zase vrátí zpátky.

Při podpisu na ni velmi silně doléhá význam téhle chvíle, tohoto neviditelného životního zvratu, který ji *odsud* přenese *jinam*. Na jedné straně téhle kupky lejster se krčí střídmé nákupy v Lidlu, týden dovolené ročně a jedenáct let starý Vauxhall Corsa. Na té druhé leží klíče k osmipokojovému domu v Chelsea.

„Skvěle,“ řekne advokát, když mu Libby vrátí dokumenty,

skoro jako by se mu ulevilo. „Skvěle, skvěle, skvěle.“ Probírá se papíry, kontroluje si kolonky u plastových šipeček a pak zvedne k Libby oči, usměje se a prohlásí: „Výborně. Asi je načase, abyste se stala majitelkou klíčů.“ Ze zásuvky stolu vytáhne malou bílou polstrovanou obálku. Na jejím štítku stojí „Cheyne Walk 16“.

Libby nakoukne dovnitř. Tři sady klíčů. Jedna s kovovou klíčenkou s logem Jaguaru. Jedna s mosaznou klíčenkou, ve které je zabudovaný zapalovač. A jeden svazek bez klíčenky.

Advokát vstane. „Půjdeme?“ nadhodí. „Můžeme jít pěšky. Je to hned za rohem.“

Panuje nesmírně horký letní den. Přes podrážky nazouvacích plátěnek vnímá Libby žár rozpálené dlažby i výheň poledního slunce, pražícího přes tenkou vrstvu mraků. Krácejí ulicí plnou restaurací s předzahrádkami a plně obsazenými stolky na zvláštních platformách, které před prudkostí paprsků chrání obří hranaté slunečníky. Po dvojicích a trojicích tam vyseďávají ženy v obrovských tmavých brýlích a popíjejí víno. Některé z nich jsou stejně mladé jako ona, a tak se v duchu diví, jak si můžou dovolit sedět v pondělí odpoledne v nóbl restauraci a srkat víno.

„Tak tohle,“ prohlásí pan Royle, „bude možná vaše nová čtvrť. Pokud se rozhodnete v tom domě bydlet.“

Libby zavrtí hlavou a nervózně se pousměje. Na řádnou odpověď se nezmůže. Celé je to úplně absurdní.

Míjejí malé butiky a starožitnictví překypující bronzovými odlitky lišek a medvědů či obřími třpytivými lustry, velikými jako její vana. Pak se ocitnou u řeky a Libby ji dřív ucítí, než spatří, páchne jako zmoklý pes. Na hladině kolem sebe pro-

plouvají široké lodě, opodál je můj menší člun s dalšími boháči na palubě: ve stříbrné nádobě se chladí šampus, na přídí mžourá do sluníčka zlatý retrívr se srstí čechranou větrem.

„Je to už kousek,“ řekne pan Royle. „Jenom minutku a jsme tam.“

Dřou se jí o sebe stehna a v duchu lituje, že si místo sukně nevzala kraťasy. Cítí, jak se jí v místě, kde se spojují košíčky podprsenky, vsakuje do látky pot, a tuší, že i pan Royle ve svém přiléhavém obleku a košili snáší takové vedro těžce.

„Tak jsme tady,“ otočí se advokát k řadě pěti nebo šesti cihlových domů rozličné výšky i šířky. Který je ten její, odhadne Libby dřív, než na nadsvětlíku spatří ozdobným písmem vyvedené číslo šestnáct. Dům má tři podlaží a v každém čtyři okna. Je nádherný. Jak ale předpokládala, je zabeďněný. Z komínových nástavců i okapů leze plevel. Dům je v žalostném stavu.

I přes svou zanedbanost je ale nádherný. Libby až zatají dech. „Je strašně velký,“ rozplývá se.

„To ano,“ přitaká pan Royle. „Má celkem dvanáct místností. Nepočítaje suterén.“

Dům stojí dál od chodníku za zdobným kovovým plůtkem a neudržovanou okrasnou předzahrádkou. Ke vstupním dveřím se táhne stříška z tepaného železa a po levé straně trůní na betonovém kvádru opravdový kanón.

„Mám se toho úkolu zhostit?“ ukáže pan Royle na visací zámek, jímž je zabezpečená dřevěná deska na vstupních dveřích.

Libby přikývne, a tak advokát odemkne, sevře v prstech hračku bednění a vši silou ho poodtáhne. Dřevo děsivě zaskřípe. Za ním se nacházejí obrovské černé dveře. Royle si promne konečky prstů a pak metodicky zkouší klíč za klíčem, až najde ten, jímž se dveře odemykají.

„Kdy v tom domě byl někdo naposled?“ zeptá se Libby.

„No, už to asi bude pár let, tehdy tam něco teklo. Museli jsme dovnitř s instalatérskou pohotovostí. Opravit napáchané škody a podobně. Nuže, jsme tady.“

Vejdou do předsíně. Venkovní žár, ruch dopravy i ozvěna řeky okamžitě pominou. Uvnitř je chladno. Podlahu tvoří měkké tmavé parkety, zbrázděné a zaprášené. Zábradlí před nimi má tmavé dřevěné madlo zdobené motivem krouceného ječmene a do hlavice koncového sloupku je vyřezaná mísa přetéající ovocem. Dveře dekorují ryté motivy skládané látky a pyšní se okrasnými bronzovými klikami. I stěny jsou do půli výšky obložené tmavým dřevem a vytapetované omšelou vínovou plastickou tapetou, která má v místech, kde ji vyžrali moli, rozsáhlé holé fleky. Jediné světlo dovnitř proniká okénky nade dveřmi.

Libby se zachvěje. Všude je moc dřeva. Málo světla. Málo vzduchu. Připadá si jako v rakvi. „Můžu?“ vztáhne ruku k jedněm dveřím.

„Můžete si dělat, co chcete. Dům patří vám.“

Dveře vedou do dlouhé obdélníkové místnosti v zadní části domu se čtveřicí oken skýtajících výhled na hustou zmršť stromů a keřů. Opět dřevěné obložení. Dřevěné okenice. Opět parketová podlaha.

„Kam vedou?“ zeptá se pana Royla a ukáže na úzké dveře vestavěné do obložení.

„Tohle,“ odvětví advokát, „jsou dveře ke schodišti pro personál. To vede přímo k menším pokojům v podkroví, přičemž na podestě v prvním patře jsou další skryté dveře. V těchto starých domech je to úplně normální. Připomínají klece pro křečky.“

Prozkoumávají dům místnost po místnosti, patro po patru. „Kam se poděl všechnen nábytek? Veškeré vybavení?“ diví se Libby.

„Je dávno pryč. Rodina všechno prodala, aby se udržela nad vodou. Všichni spali na matracích. Sami si šili šaty.“

„Takže byli chudí?“

„Ano,“ odpoví jí. „Fakticky byli asi chudí.“

Libby přikyvuje. Svoje biologické rodiče si nepředstavovala jako chudé lidi. Pochopitelně kdysi popouštěla uzdu fantazii a vysnila si je podle sebe. Dokonce i děti, které nejsou adoptované, si ve fantazii biologické rodiče přikrášlují. Ty svoje si představovala jako mladé a společenské. Jejich dům u řeky měl dvě kompletně prosklené stěny a terasu kolem dokola. Měli pejsky, takové malé, dvě fenečky s diamanty na obojcích. Její vysněná máma byla reklamní agentkou v módní branži a vysněný táta byl grafik. Když se jim narodila, brávali ji na snídani, posadili ji do vysoké židličky, lámali jí briošky a pod stolem, kde ležely schoulené jejich čubinky, se jeden druhého dotýkali nohama. Umřeli, když se vraceli z jednoho koktejlu. Nejspíš při nehodě ve sportáku.

„Našlo se ještě něco dalšího?“ zeptá se Libby. „Kromě toho dopisu na rozloučenou?“

Pan Royle zavrtí hlavou. „Oficiálně ne. Ale něco přece. Když vás objevili. Měla jste to v postýlce. Myslím, že to tady pořád je. Ve vašem dětském pokoji. Půjdeme...?“

Vydá se za panem Roylem do velkého pokoje v prvním patře. Jsou tam dvě velká stahovací okna s výhledem na řeku; vzduch je nehybný a zatuchlý, vysoké kouty místnosti halí husté záclony pavučin a prachu. Na druhé straně pokoje se nachází průchod, jímž vejdou za roh do malého pokojíku. Je zařízený jako

šatna, trojici bíle natřených stěn tvoří skříně a zásuvky zdobené okrasným lemováním. Uprostřed stojí dětská postýlka.

„To je...?“

„Ano. Tady vás našli. Prý jste jen vrněla a štěbetala, šťastná jako blecha.“

Postýlka je houpacího typu s kovovými madly, aby se dala kolíbat sem a tam. Je natřená sytě béžovo-krémovou barvou a místy dozdobená bleděmodrými růžičkami. Vpředu je malý kovový štítek s logem obchodního domu Harrods.

Pan Royle zaloví v polici na zadní stěně a vytáhne jakousi krabičku. „Tohle,“ řekne, „jste měla schované v peřinkách. Měli jsme za to, všichni jsme měli za to, já i policie, že je pro vás. Policie ji roky zadržovala jako důkaz a pak nám ji zase vrátila, když případ odložila k ledu.“

„A co to je?“

„Otevřete ji a uvidíte.“

Libby si od něj lepenkovou krabičku vezme a odklopí chlopně. Je naplněná útržky rozervaných novin. Vtom nahmatá něco pevného a hladkého. Vytáhne předmět z krabičky a nechá ho viset mezi konečky prstů. Je to králičí packa zavěšená na zlatém řetízku. Libby lehce ucukne a řetízek jí ze sevření sklouzne na dřevěnou podlahu. Sehne se a zvedne ho.

Hladí králičí pacičku v prstech, cítí chladnou mrtvolnost její hebké kožešiny i ostré špičky drápků. Pak řetízek promne v druhé ruce. Hlavu, kterou měla ještě před týdnem plnou sandálků, dámské jízdy, roztřepených konečků a pokojových kyttek, které je třeba zalévat, jí zahltily myšlenky na lidi spící na matracích, mrtvé králíky a obrovský děsivý dům, docela prázdný až na velkou kolíbkou z Harrods se zvláště zlověstnými bleděmodrými růžičkami namalovanými na bocích.

Vloží nožku zpátky do krabičky a rozpačitě ji třímá v dlani. Pak pomalu položí ruku na matraci v postýlce a hledá ozvěnu svého drobného spícího tělíčka, ducha osoby, která ji sem naposled uložila, přikryla ji peřinkou a schovala pod ni králičí packu. Nic ale samozřejmě nenajde. Jen prázdnou kolíbkou, pach zatuchliny.

„Jak jsem se jmenovala?“ zeptá se. „Věděl to někdo?“

„Ano,“ přitaká pan Royle. „Vaše jméno stálo v dopise, který vaši rodiče nechali na rozloučenou. Znělo Serenity.“

„Serenity?“

„Ano,“ zopakuje advokát. „Hezké jméno. Tedy podle mého. I když trochu... nekonvenční?“

Najednou ji přepadne klaustrofobie. Nejradši by z pokoje dramaticky utekla, na dramatičnost si ovšem nepotrpí.

Místo toho se zeptá: „Nemohli bychom se teď jít mrknout na zahradu, prosím? Potřebovala bych na čerstvý vzduch.“

5

Lucy telefon zase vypne. Potřebuje, aby zůstal nabitý, kdyby se s ní chtěla spojit Samia. Otočí se na Marca, který ji zvědavě pozoruje.

„Co?“ zeptá se ho.

„Co jsi to tam měla za zprávu? V mobilu?“

„Jakou zprávu?“

„Viděl jsem ji. Přimo teď. Stálo v ní *Malé je pětadvacet*. Co to znamená?“

„Ale nic.“

„Něco to znamenat musí.“

„Ne, neznamená. Jde o dítě jedné kamarádky. Jenom připomínka, že už slaví pětadvacetiny. Musím poslat blahopřání.“

„Jaký kamarádky?“

„Jedné z Anglie.“

„Ty přece v Anglii žádný přátele nemáš.“

„Samozřejmě že mám v Anglii přátele. Vždyť jsem v Anglii vyrůstala.“

„No a jak se teda jmenuje?“

„Kdo?“

Marco pocitem zmaru zamručí. „Ta tvoje kamarádka přece.“

„Co na tom záleží?“ odtuší Lucy zhurta.

„Záleží na tom, protože jsi moje máma, a tak chci o tobě vědět všechno. Vždyť já o tobě bez přehánění nevím ani ň.“

„To je blbost. Víš toho o mně spoustu.“

Nevěřicně na ni vykulí oči. „Co třeba? Jo, vím, že ti umřeli rodiče, když jsi byla ještě malá. Víم, že jsi vyrůstala v Londýně u tety, která tě vzala do Francie, naučila tě hrát na housle a umřela, když ti bylo osmnáct. Takže znám jakoby tvou *minulost*. Ale neznám detaily. Třeba kam jsi chodila do školy, s kým ses kamarádila, cos dělala o víkendech a co zvláštního jsi zažila nebo i cokoli normálního.“

„Je to složitý,“ odpoví mu.

„Vím, že je to složitý,“ přitaká. „Je mi už ale dvanáct, takže už se ke mně nemůžeš chovat jako k malému dítěti. Musíš mi všechno říkat.“

Lucy se na syna zadívá. Má pravdu. Je mu dvanáct a o pohádky už nestojí. Ví, že život netvoří jen pět významných událostí, že se skládá ze všech okamžiků mezi nimi.

Povzdechne si. „Nejde to,“ řekne. „Ještě ne.“

„Tak kdy?“

„Brzo,“ chlácholí ho. „Jestli se někdy dostaneme do Londýna, povím ti všechno.“

„Pojedeme tam?“

Lucy si povzdechne a odhrne si vlasy z čela. „Já fakt nevím. Nemám peníze. Ty ani Stella nemáte pasy. A k tomu pes. Všechno je to...“

„Táta,“ skočí jí Marco do řeči. „Zavolej tátovi.“

„Ani nápad.“

„Můžeme se sejít někde na veřejnosti. Tam by si nic nedovolil.“

„Marco. Ani nevíme, kde tvůj otec je.“

Rozhostí se zvláštní ticho. Lucy cítí, jak se syn nervózně ošívá, zase zaboří psovi tvář do srsti.